

Ой кобзо голосна

Панас Мирний

Ой кобзо голосна! Мовчи, не вигравай!
Не воруши в душі моїй одрадні ті хвилини,
Як нас колись думки заносили в той любий край,
Звідки, здавалося нам, воля шле поклони...

То сон був, кобзо, сон! Гіркий то посміх долі,
Лукавий глум задурених оmanoю надій!
Не доведеться нам отут ніколи знати волі,
Приспав її у сповитку насильників чималий рій!

Кого тільки, кого смердючим своїм гноєм,
Багном пузирчатим не задурманили вони?..
Там гине сховане в тюрмі завзяття молодее,
Там скніє серце матері, одірване від дітвори!

І все тільки за те, що у душі своїй пестили
Надії і думки про краще життя та долю,
Що, сподіваючися їх, самі себе дурили
Химерами діждатися колись ледачу тую волю.

Не знати нам її! не бачити ніколи!
Бо жиром заросли кістки наші хрупкі,
Ми душами пониділи, як миші ті, в неволі,
Посліпли, як кроти, що риються в землі.

Навіщо ж і кому ти, кобзо, будеш грати?
Облиш, не вигравай! порви свої ти струни!
А як не хоч, то не пісень прошу тебе співати,
А голоси мені одні гіркі прокльони!